

[Viggo Starcke.]

politiske spørgsmål? Ikke det jeg har hørt. Men den højtærede statsminister proklamerede letsindigt, at han vil fortsætte den linie, som i løbet af få årtier mangedoblede skattebyrden og halverede venstre — en linie, der tjener jordspekulantens interesse, men ikke jordbrugerens eller landbougdommens interesser. Den højtærede statsminister burde i tide overveje, om han ikke skulle skille sig af med sin dårlige rådgiver, finansministeren, for ellers risikerer regeringen at falde den dag, de tre partier, retsforbundet, det radikale venstre og socialdemokratiet vil gennemføre grundskylden — grundskyldens indførelse er vigtigere end grundlovens revision.

Køgeresolutionen, som om 3 uger fejrer sit 50 års jubilæum, slår i sin begyndelse fast noget, som jeg gerne vil have lov til at citere, nemlig følgende:

„Da husmandsbruget som selvstændig driftsform bevislig er den fordelagtigste form for landbrug, såvel for samfundet som for den enkelte, og derfor kan ventes at blive den almindelige driftsform for landbrug, kan husmandssagens udvikling ikke væsentlig bygges på bidrag fra staten eller andre samfundsklasser eller på lignende undtagelsesregler, men kun derpå, at husmandsklassens ligeretsstilling med de øvrige samfundsklasser fuldtud anerkendes gennem lovgivningen. Husmandstanden kræver ikke nogen begunstiggelse for sig ved skattelovgivningen, såsom ophævelse af faste grundskatter...“

Det sidste vil jeg gerne bede den højtærede statsminister lægge mærke til — og også de senere i resolutionen fremførte krav om indførelse af fuld grundskyld og ophævelse af enhver told og skat på forbruget, bygninger, redskaber og arbejdsfortjeneste.

Man tør med fuld ret sige, at husmændene i 1902 var den stand i Danmark, der viste størst fremsyn, dybest retfærdighedsfølelse og finest forståelse af frihedens betydning.

Stadig gælder Køgeresolutionens ord om, at husmandsbruget er den fordelagtigste form for landbrug. I det landøkonomiske driftsbureaus undersøgelser ses — som klart fremhævet af husmandsskolens forstander, Harald Grønberg —, at sammenligner man storlandbrug og husmandsbrug, er husmandsbruget langt overlegent, und-

tagen lige med hensyn til hesteavl. Mælkeydelsen pr. ko er 10—11 pct. større, kornhøst pr. ha er 8 pct. større, afgrøderne ligger gennemsnitlig 50 pct. højere end i herregårdsbruget, og med hensyn til svineavl og hønseavl er overlegenheden endnu større. Dette er et faktum i dag, da skattebyrden oven i købet pr. hektar hviler meget tungere på husmandens jord end på herremandens, da told, skatter og restriktioner hemmer husmandsbruget. Den dag, den fulde grundskyld er gennemført, tolden afskaffet, restriktionerne ophævet og skatterne efterhånden nærmer sig deres udvikling — den dag vil jorden mere og mere blive en arbejdsplads for den jævne befolkning og et grundlag for selvstændige hjem.

Den samme frigørelse vil arbejderne føle i byerne, og en mægtig indflydelse ville det få, at man i fremtiden under grundskyld kan overtage byggegrunden til hus, butik, værksted eller fabrik uden købesum, som det gælder for husmandsbrugene efter oktoberloven af 1919, hvor man nu i over 30 år har set den realistiske virkning af fuld grundskyld på dette begrænsede område. Samtidig vil indførelsen af den fulde grundskyld give muligheden for en løsning af boligspørgsmålet og for den skattereform, som alle sukker efter. Vi bliver i stand til igen at føre dette folk opad og gøre godt igen alt det, som det gamle venstre og de andre gamle partier har forbrudt gennem et halvt århundrede.

Det, at man i 1903 åbnede for den stadig stigende indkomstbeskatning og formuebeskatning, umuliggjorde det for folk at pensionere sig selv på deres gamle dage. Dette medførte den vældige vækst af sociallovgivningen med stadig nye voksende skatter på det arbejdende folk. I stedet for den enkle lov, at grundskylden som hartkorus-skat gik til samfundet, fik man nu det tredobbelte system, at grundskylden betales som prioritetsrente, hvortil kom ekstra skatter til samfundet og ekstra udgifter til understøttelse til dem, som man havde berøvet muligheden for at hjælpe sig selv.

Enhver frihandelsmand lagde med glæde mærke til, at den højtærede statsminister i trontalen ikke nævnte ordet told og heller ikke nævnte regeringens eget toldforslag. Man spidsede det ene øre. Var det en desavouering af finansministeren efter hans fiasko i foråret?

Da finansministeren heller ikke nævnte